ஷ்லோமோ அர்கோவ் (shlomo argov) என்று இஸ்ரேலில் ஒரு முக்கியஸ்தர் இருந்தார். பெரிய படிப்பாளி, பண்டிதர். அரசியல் செல்வாக்கு மிக்கவர். பிரிட்டனுக்கான இஸ்ரேலின் தூதுவராகப் பணியாற்றியவர்.

லண்டனில் அவருக்கு ஆபீஸ். 1982-ம் வருடம் ஜூன் மாதம் 3-ம் தேதி அவர் தம் வேலைகளை முடித்துவிட்டு, லண்டன் பார்க் லேனில் உள்ள டார்செஸ்டர் என்கிற ஹோட்டலுக்கு ஏதோ ஒரு பார்ட்டிக்குப் போனார். பார்ட்டி முடிந்ததும் வீடு திரும்ப காரில் ஏறியவரை, எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்த மூன்று பேர் வழிமறித்தனர். கத்தியைக் காட்டி மிரட்டி, பர்ஸ் கேட்கிற லோக்கல் திருடர்கள் இல்லை அவர்கள். மாறாக வழிமறித்த கையோடு, ஒரு கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து ஒருத்தன் சரியாக அவர் தலையைப் பார்த்துச் சுட்டான்.

ஒரு வினாடிதான். பிராந்தியமே பரபரப்பாகிவிட்டது. இன்னொரு தேசத்துத் தூதரை பிரிட்டன் மண்ணில் யாரோ ஒருத்தன் சுட்டுவிட்டான் என்கிற செய்தி, தீயைக் காட்டிலும் வேகமாகப் பரவிவிட்டது. ஷ்லோமோ அர்கோவுக்கு நல்ல நேரம். தலையில் சுட்டாலும் உயிர் போகவில்லை. உடனடியாக மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் சென்று அவசர சிகிச்சை அளித்துக் காப்பாற்றிவிட்டார்கள். ஆனால், மனிதர் கோமாவில் விழுந்துவிட்டார். மூன்று மாத காலத்துக்கு நினைவு திரும்பவேயில்லை.

பிறகு, அவரை ஜெருசலேத்துக்கு எடுத்துப்போய் ஹதாஸா (Hadassah) மருத்துவமனையில் சேர்த்து டிரீட்மெண்ட் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். பிழைத்துவிட்டார் என்றாலும், வாழ்நாள் முழுவதும் பக்கவாதத்தில் விழும்படி ஆகிப்போனது. இந்தத் துப்பாக்கிச் சூட்டை நிகழ்த்தியவர்கள் அல் ஃபத்தா என்கிற பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அல் ஃபத்தாவைத் தோற்றுவித்து, உருவாக்கி, வழி நடத்திக்கொண்டிருந்தவர் யாசிர் அராபத். (அல் ஃபத்தா, பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கங்களின் கூட்டமைப்பான பி.எல்.ஓ.வின் முக்கிய உறுப்பினர்.)

சம்பவம் நடந்த காலகட்டத்தில், அல் ஃபத்தா போராளிகள் உள்பட பல்வேறு பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் லெபனான், சிரியா மற்றும் ஜோர்டனில்தான் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய பயிற்சி முகாம்கள் அங்கேதான் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. தவிரவும், பதுங்கியிருந்து எதிர்பாராத நேரத்தில் தாக்குதல் நடத்துவதைத் தங்கள் பாணியாகக் கொண்டிருந்த இந்த இயக்கங்கள், பாலஸ்தீனுக்குள் இருக்கமுடியாத இருப்பியல் சிக்கல்களும் நிறைய இருந்தன.

மாறாக, சகோதர முஸ்லிம் தேசங்களான லெபனான், சிரியா போன்றவை இந்த இயக்கங்களை அரவணைத்து, வேண்டிய சுகசௌகரியங்கள் செய்துகொடுத்து, முடிந்த அளவுக்குப் பணமாகவும் ஆயுதங்களாகவும் உதவிக்கொண்டிருந்தபடியால், இயக்கங்கள் இந்தத் தேசங்களின் எல்லைப் பகுதிகளைக் குத்தகை எடுத்த மாதிரி, செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

குறிப்பிட்ட இஸ்ரேல் தூதுவரைக் கொல்ல முயற்சி செய்த அல் ஃபத்தாவின் பயிற்சி முகாம்கள்,

அப்போது பெருமளவில் லெபனானின் தெற்குப் பகுதிகளில்தான் இயங்கிவந்தன என்கிறபடியால், இஸ்ரேல் அரசு தன் பழிவாங்கும் நடவடிக்கையை லெபனானில் நிகழ்த்த முடிவு செய்தது.

இதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. இஸ்ரேலின் நோக்கம் என்ன? பாலஸ்தீனியர்களை ஒடுக்குவது. எங்காவது துரத்தி அடிப்பது. பாலஸ்தீன் போராளி இயக்கங்களை இல்லாமல் செய்வது. இதற்கு லெபனான் தாக்குதல், மிகுந்த ஒத்தாசை செய்யும். ஏனெனில், தெற்கு லெபனானில் மட்டும் அப்போது சுமார் மூன்று லட்சம் பாலஸ்தீனிய அகதிகள் இருந்தார்கள். லெபனானுக்குள் ஒரு குட்டி பாலஸ்தீனமே இருப்பது மாதிரி. இது இஸ்ரேலுக்கு ஆபத்து. கண்டிப்பாக ஆபத்து. கண்டுகொள்ளாமல் இருந்தால், அங்கே ஒரு மினியேச்சர் அரசாங்கத்தை உருவாக்கி, தினசரி தொல்லை கொடுப்பார்கள். பாலஸ்தீன் அரசே லெபனானிலிருந்து இயங்குவதுபோல, ஒரு தோற்ற மயக்கத்தை ஏற்படுத்தி, அதற்கு ஐ.நாவின் அங்கீகாரத்தைக் கூடக் கோரலாம். குசும்பு பிடித்த யாசிர் அராபத் இன்னதுதான் செய்வார், இன்னது செய்யமாட்டார் என்றே சொல்லமுடியாது.

ஆகவே, அல் ஃபத்தாவுக்கு எதிரான தாக்குதலாக ஆரம்பித்து, தெற்கு லெபனானில் உள்ள அத்தனை பாலஸ்தீனிய அகதிகளையும் ஒழித்துவிடலாம் என்று முடிவு செய்தது இஸ்ரேல்.

ஜூன் 6, 1982 அன்று தாக்குதல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதாவது இஸ்ரேலின் பிரிட்டன் தூதர் சுடப்பட்ட மூன்றாவது நாள். முதலில் வழக்கமான ஊடுருவல் உத்தி மூலம்தான் தெற்கு லெபனானுக்குள் இஸ்ரேல் படைகள் புகுந்தன. போராளி இயக்கத்தினர் தற்காப்புக்காகச் சுட ஆரம்பித்ததும், இஸ்ரேல் முழு வேகத்தில் தாக்குதலைத் தொடங்கியது. ஒட்டுமொத்த அரபு தேசங்களும் இந்தப் போரைக் கடுமையாகக் கண்டித்தும், இஸ்ரேல் தரப்பிலிருந்து பதில் இல்லை. தனது தூதர் தாக்கப்பட்டதற்குப் பதில் நடவடிக்கையாக, அல் ஃபத்தாவைக் குறிவைத்தே அந்தப் போர் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகச் சொன்ன இஸ்ரேல், உண்மையில் தெற்கு லெபனான் முழுவதையும் அபகரிப்பதிலேயே குறியாக இருந்தது.

லெபனான் அரசால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. அவர்களிடம் எப்போதுமே போதிய படைபலம் இருந்ததில்லை. ஆகவே, யாசிர் அராபத்தான் காப்பாற்றவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அராபத்தும் சும்மா இருக்கவில்லை. பி.எல்.ஓ. தன் முழுப் படைபலத்தையும் அந்தப் போரில் பயன்படுத்தியது. தோதாக சிரியாவும் வீரர்களை அனுப்பி உதவியது.

இருந்தபோதும் இஸ்ரேலை அவர்களால் தடுத்து நிறுத்தமுடியவில்லை. சுமார் பதினெட்டாயிரம் அரேபியர்களைக் கொன்று குவித்து (இதில் ஆறாயிரம் பேர் அப்பாவி மக்கள்.) தெற்கு லெபனான் முழுவதையும் துவம்சம் செய்து, கபளீகரம் பண்ணிவிட்டது இஸ்ரேல்.

பி.எல்.ஓ.வும் சிரியாவும் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டன. சில பொதுவான நடுநிலையாளர்களைக் கூப்பிட்டு உட்காரவைத்துச் சமரசம் பேசி, பெய்ரூத்திலிருந்து டமஸ்கஸுக்குச் சாலை வழி ஒன்று இருக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை மட்டும் வற்புறுத்தி, இஸ்ரேலைச் சம்மதிக்க வைத்தார்கள். மற்றபடி, தெற்கு லெபனான் முழுவதும் இஸ்ரேலுக்குத்தான் என்று ஆகிவிட்டது.

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டிய இடம் இது. இஸ்ரேலின் பிரிட்டன் தூதரைக் கொல்ல முயற்சி செய்தது யார்? பாலஸ்தீன் போராளிகள். போர் நடந்தது யார் யாருக்கு இடையே? இஸ்ரேலுக்கும் அல் ஃபத்தாவுக்கும் இடையே என்றுதான் சொல்லப்பட்டது. சிரியா உதவிக்கு வந்தது. ஆனால் பாதிக்கப்பட்டது யார்?

லெபனான் மக்கள் அல்லவா? இஸ்ரேலை எதிர்த்து நிற்க திராணியற்ற அரசை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யமுடியும்? இன்றைக்குத் தெற்கு லெபனான் கையைவிட்டுப் போய்விட்டது. நாளைக்கு இன்னொரு பகுதி போகும். விரைவில் தேசமே போய்விடும். பாலஸ்தீன் அகதிகளுக்கு இரக்கப்பட்டு, சொந்த தேசத்தையே இழக்க நேரிடும் அவலத்துக்கு ஒரு முடிவே கிடையாதா?

இந்த எண்ணம் லெபனானில் இருந்த அத்தனை பேருக்கும் தோன்றியது. ஏதாவது செய்யவேண்டும்.

ஆனால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதோ, யார் செய்யப்போகிறார்கள் என்பதோ யாருக்கும் தெரியவில்லை.

லெபனானில் முஸ்லிம்கள் இருக்கிறார்கள். கிறிஸ்துவர்கள் இருக்கிறார்கள். முஸ்லிம்களிலேயே ஷியாக்களும் சன்னிகளுமாக இரு பிரிவினரும் இருக்கிறார்கள். போதாக்குறைக்கு, யூதர்களும் கொஞ்சம் இருக்கிறார்கள். இவை தவிர, பல ஆதிவாசி மதங்களும் அங்கே புழக்கத்தில் இருக்கின்றன.

எந்த மதத்தவரானாலும் இஸ்ரேலியர்களால் பிரச்னை என்னும்போது, அத்தனை பேரும் சேர்ந்து ஏதாவது செய்யமுடியுமா என்று முதலில் கொஞ்சம் ஆலோசித்துப் பார்த்தார்கள். ஒன்றும் சரிப்படவில்லை.

எத்தனையோ பல சிறு தீவிர அமைப்புகள் சுறுசுறுப்பாக எழுந்து, தொடக்க விழாவுடன் காணாமல் போய்விட்டன. நிர்வாக ரீதியில் அணி திரள்வதில் அவர்களுக்கு ஏதோ சங்கடம் இருந்திருக்க வேண்டும். தவிரவும், ஒரு தனியார் ராணுவமாகக் கிளம்பி இஸ்ரேலை எதிர்ப்பதா, சர்வதேச அமைப்புகளின் மத்தியில் இஸ்ரேலின் அட்டூழியங்களை எடுத்துச் சொல்லி நியாயம் கேட்பதா என்றும் குழப்பம் இருந்தது.

யார் என்ன செய்தாலும் அரசாங்கம் ஒத்துழைக்கும் என்பது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. ஆனாலும் யாராலும் எதையும் செய்யமுடியாமலேயே இருந்தது.

அப்போதுதான் லெபனானிய ஷியா முஸ்லிம்களிடையே ஓர் எழுச்சி ஏற்படத் தொடங்கியது. கூட்டு முயற்சியெல்லாம் சரிப்படாது என்று முடிவு செய்துவிட்டு, ஒரு பெரும் கோஷ்டி, தீவிரமாகத் தனியாவர்த்தனம் செய்ய முடிவு செய்து களமிறங்கியது.

இஸ்ரேலை அழிப்பதற்கு அல்லது ஒழிப்பதற்கு என்ன வேண்டும்? வீரம் வேண்டும். ஆயுதங்கள் வேண்டும். பணம் வேண்டும். ஆள் பலம் வேண்டும். எல்லாம் வேண்டும்தான். ஆனால் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும், அவர்களை ஒழிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் மிக வலுவாக இருக்கவேண்டும். தெற்கு லெபனானிலிருந்து அவர்களைத் துரத்துவது முதல் படி. மத்தியக் கிழக்கிலிருந்தே விரட்டியடிப்பது என்பது அடுத்த கட்டம். வேறு எங்குமே யூதர்கள் தலையெடுக்காமல் பார்த்துக்கொள்வதுதான், இறுதி இலக்கு.

இப்படி முடிவு செய்த இந்த ஷியா இளைஞர்களுக்கு மிகப்பெரிய ஆதர்சம், ஈரானிய அதிபராக அப்போதுதான் பொறுப்பேற்றிருந்த அயதுல்லா கொமேனி. மாபெரும் மக்கள் புரட்சியின் மூலம் ஈரானின் ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்ந்து, அதுநாள் வரை அடையாளமின்றி அடங்கிக்கிடந்த ஷியா முஸ்லிம் சமூகத்தினரிடையே மிகப்பெரிய எழுச்சி அலையை ஏற்படுத்தி, ஒட்டுமொத்த மத்தியக் கிழக்கையும் ஈரானை நோக்கித் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்திருந்தார் கொமேனி.

அகண்ட இஸ்லாமியப் பெரும் சாம்ராஜ்ஜியம் என்கிற மாபெரும் கனவு. மக்கள் புரட்சியின் மூலம் அதனைச் சாதிக்கமுடியும் என்கிற தெளிவான வழிமுறை. இஸ்லாம் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கும் சட்டதிட்டங்கள்தான், அரசியல் சாசனம் என்கிற தெளிவு. ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அடிபணியாத திமிர் கொப்பளிக்கும் ஆண்மை.

போதாது? லெபனானின் ஷியாக்கள் அத்தனைப் பேருக்குமே அந்தக் காலகட்டத்தில் கொமேனிதான் ரோல் மாடல். ஆகவே, அவரது வழியைப் பின்பற்றி, லெபனானிலும் ஒரு

மாபெரும் அரசியல் மற்றும் சமூக மாற்றத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள். அதே அகண்ட இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்ஜியக் கனவுகள். இஸ்ரேலை ஒழித்துவிட்டுப் பாலஸ்தீன் மக்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் பெற்றுத்தர வேண்டுமென்கிற வேட்கை. யாருடைய அச்சுறுத்தலுக்கும் பணியாத வீரம் மிக்க தேசமாக, லெபனான் உருவாகவேண்டுமென்கிற தாகம்.

தேடி ஆள் சேர்க்கவேண்டிய அவசியம் ஏதும் அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. இவ்வாறாக ஓர் அமைப்பு உருவாகிறது என்று தெரிந்ததுமே, ஷியா இளைஞர்கள் ஓடோடி வந்து இணைய ஆரம்பித்தார்கள்.

அமைப்புக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்? உன் கட்சி, என் கட்சி, அவன் கட்சி, ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்று அலுத்துப்போயிருந்தவர்களுக்குச் சடாரென்று ஓரெண்ணம் தோன்றியது.

மானிடக் கட்சிகள் இதுவரை என்ன சாதித்திருக்கின்றன? கட்சி அரசியலைத் தவிர? நாம் தொடங்கவிருக்கும் அமைப்பு உண்மையிலேயே லெபனான் சரித்திரத்தின் ஒரு பெரும் அத்தியாயமாக விளங்கவேண்டும். அதற்கேற்ற பெயராகச் சூட்டவேண்டும்.

இப்படி யோசித்து அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த பெயர்தான் ‘கடவுள் கட்சி’ (றிணீகூஷீமீஹ் ஷீயீ நிஷீபீ). அரபு மொழியில் ‘ஹிஸ்புல்லா’ என்கிற சொல்லுக்கு, இதுதான் அர்த்தம்.

ஆனால் ஒரு விஷயம். இஸ்ரேலை ஒழிப்பதை எப்படித் தங்கள் செயல்திட்டத்தில் முதல் அம்சமாக வைத்தார்களோ, அதே மாதிரி, லெபனான் அரசியலில் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவருவதையும் மிக முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இயக்கம், ஹிஸ்புல்லா. தேவையான இடத்தில் ஆயுதம், தேவையான இடத்தில் அரசியல். ஆனால் இரண்டும் மக்களுக்காக மட்டுமே என்று சொல்லிவிட்டுத் தொடங்கினார்கள்.

ஜனநாயக அரசியலும் ஆயுதக் கலாசாரமும் வேறு வேறு ஜாதி என்று நாம் சொல்லுவோம். லெபனானியர்கள் அப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள். ஜனநாயகம் தழைக்க ஆயுதம் அவசியம் என்பதுதான், அந்த ஊர் யதார்த்தம்.

முன்னதாக இஸ்ரேல் அங்கே அடித்த கூத்துகள் அப்படிப்பட்டவை.